

DORSSZEM JANKO

FELELŐS SZERKESZTŐ: MOLNÁR JENŐ

BUDAPEST, 1927 ÁPRILIS 10 * 10. (3051.) SZÁM * HATVANADIK ÉVFOLYAM

Idill és kontra-idill

Mussolini: *Míg a barnát szorongatom,
Azt a szőkét elszalajtom.*

Ára 50 fillér

Ahogy a kultúra csinálódik...

Írta: MÓRA FERENC

Pesti múzeumi körökben hallottam ezt a kis történetet. Nekem azért mondták el, hogy tanuljak belőle s én is azért adom tovább, hogy hátha mások is tanulnak belőle.

1870-ben, mikor Pulszky Ferenc volt a nemzeti múzeum igazgatója, eladó volt a Lobkowitz herceg ásványgyűjteménye, amely világhírűvé tette a bilini kastélyt. Szakemberek úgy tudják, hogy a negyvenezer darabot meghaladó gyűjtemény minyárt a bécsi udvari múzeumi után következik, ha ugyan nem különben, nyom nyolcszáz mázsát és megtölt tizenegy vasúti kocsit, az ára pedig harmincötezer forint, ami ijesztő summa volt abban az időben.

Nem is jelentkezett csak két komoly vevő: a bécsi udvari ásványkabinet, meg a szerb kormány, de azok is sokalták a harmincötezer pengőt.

Pulszky Ferenc, mint múzeumigazgató, természetesen nem is álmodhatott ilyen merészet. Szerencsére segített neki Pulszky Ferenc, a befolyásos kormánypárti képviselő, a pénzügyi bizottság előadója.

Főlkerezte Lónyay Menyhértet, a pénzügyminisztert, aki ugyan kulturális dolgokban igen medveszívű férfiú volt, de az üzlet lépvesszőjére könnyen rácsalogatható.

— Nagy üzletet hozok, kegyelmes uram!

Nem azzal érvelt, hogy milyen nagy kulturális érdek a gyűjtemény megvásárlása, hanem bebizonyította Lónyaynak, hogy még a deficitet is el lehet tüntetni, ha megveszi a magyar állam a bilini kincseket.

— Rongyos harmincötezer forint az egész.

— Rongyos harmincötezer forint? — nevetett fanyalagva Lónyay. — Barátom, az öfelsége körüli minisztérium egész évi költségvetése sincs több.

— Jó, jó, kegyelmes uram, de annak a haszna se több, a szó köztünk maradjon. Ellenben, ha a Lobkowitz-gyűjteményre adsz nekem harmincötezer forintot, én azért adok neked háromszázezeret.

— Hogy-hogy?

— Kérlek alássan. A kvare-gyűjteményt eladom a British-múzeumnak, az megád érte ötvenezer pengőt. A kőzetgyűjteményt eladjuk a rácoknak másik ötvenezerért. Az őslénytani gyűjteményt megveszik a franciák százezerért, a többiért a muszkák adnak százezeret. Van a geologiai csoportban egy pompás ichthyosaurus is, azt neki adjuk a bécsi kabinetnek ingyen, sorozza be a többi osztrák generális közé.

— De hát akkor mi marad nekünk? — hüledezett Lónyay.

— Hát az erkölcsi haszon, kegyelmes uram, az pedig igen ránk fér

miránk hatvanhetesekre, — kacsintott Pulszky ravaszul.

— Hát jó, mosolyodott el Lónyay, ami igen ritkán esett meg vele, — engem meggyőztél, fáradj át az államtitkáromhoz, add át neki az üzenetemet, hogy ezt a rendkívüli tételt még illessze bele a költségvetésbe.

— Istenem, milyen naivak ezek az államférfiak, — húzta félre a szája sarkát a tudós, mikor kívül volt az ajtón.

Ugyanakkor a miniszter is elpitytyentette a száját, mikor magára csukta az ajtót:

— Hallatlan, milyen szamarak ezek a tudósok!

A tudós pedig biztos volt a dolgában. Lónyay államtitkára Graenzenstein Béla volt, véletlenül maga is mineralógus, valamikor selmeci és oravicai bányaigazgató. Az öneki bizonyosan a nyakába borul, ha meghallja, miről van szó.

Az államtitkár azonban elnevette magát.

— Öregem, nem akarok veled áprilist jártni, megmondom a dolgot úgy, ahogy van. Nekem generális utasítást adott a miniszter, hogy akárkit küld hozzám üzenettel, annak azt mondjam, hogy a költségvetés már ki van nyomtatva, azon nem lehet változtatni.

— Csakhogy én nem vagyok ám akárki, — horkant fel Pulszky. — Aztán meg itt a katalógus, nézd át, te értesz hozzá, nem vagy olyan szamar, mint a gazdád.

Erre a bókra aztán nem mondhatott mást az államtitkár, különösen mikor a katalógust átnézte, csak azt, hogy ezt csakugyan nem szabad elszalajtni, igazítsák csak ki azt a költségvetést.

A pénzügyi bizottságban aztán úgy ment a dolog, mint a parancsolat. Pulszky nagy léleknyugalommal referálta a költségvetést, az ellenzék támadott minden tételt és Lónyay megvédelmezett minden tételt, egész addig, míg Pulszky oda nem ért.

— A Lobkowitz-féle ásványgyűjtemény megvételére harmincötezer forint...

Itt a miniszter fölállt és azt mondta:

— Tisztelt bizottság, én ehhez a tételhez nem ragaszkodom. Indokolja meg az államtitkár úr és az előadó úr, ha tudja.

Az ellenzéknek se kellett egyéb. Láta, hogy itt nagyszerű alkalom

van a miniszter megbosszantására, akit a saját pártja se szeretett. S erre Szontágh Pál olyan beszédet vágott ki a mineralógia nemzetföntartó erejéről, hogy a tételt egyhangúlag megszavazták.

Az ülés után odaállt Pulszky a miniszter elé:

— Haragszol, kegyelmes uram?

— Igen, de nem terád, — fújtt dühösen Lónyay. — Graenzensteinre haragszol, mert hitt neked.

— De hiszen csak azt hitte el, amit te üzentél.

— Igen, de az igazi államférfi semmit se hisz el írás nélkül.

— No és az igazi államférfi igérete? — kérdezte csípősen Pulszky.

— Igazi államférfi nem tartja meg a szavát, csak az aláírását, — fordított hátat a miniszter, aki ime, mégis csak naiv ember volt, ha ilyen komoly véleménnyel volt az államférfiak aláírásáról...

Most már csak az országgyűlés volt hátra s Pulszky hetekig szorongott az előadói székben. Hosszú és mérges büdzsé-vita volt s éppen az ásványgyűjtemény tétele előtt kerekedett valami ügyben nagy izgalom. Névszerinti szavazás is volt nagy lármával, amely még nagyobb lett, mikor az elnök az eredményt kihirdette.

Ezt a pillanatot használta fel Pulszky az előadói székben.

— Egy ásványgyűjtemény megvétele a Nemzeti Múzeum számára, harmincötezer forint, — hadarta sebesen.

És mivel az ördög se figyelt oda, mingyárt odakiáltotta a határozatot is az elnöknek:

— Megadjuk!

Az elnök azonban, az öreg Somssich Pál, nagyon alkotmányos ember volt, ennél fogva kétségbeesetten megrázta a csengőt:

— Figyelmeztetem a Házat, hogy a haza jelen körülményei közt igen nevezetes összegekről van szó...

Beszélhetett azoknak, amikor jobb- és baloldal egyforma meggyőződéssel hazaárulózta egymást. Csak Pulszky csinált tölcserít a két tenyeréből és most már erőlyesen süvöltött rá az elnökre:

— Megadjuk!

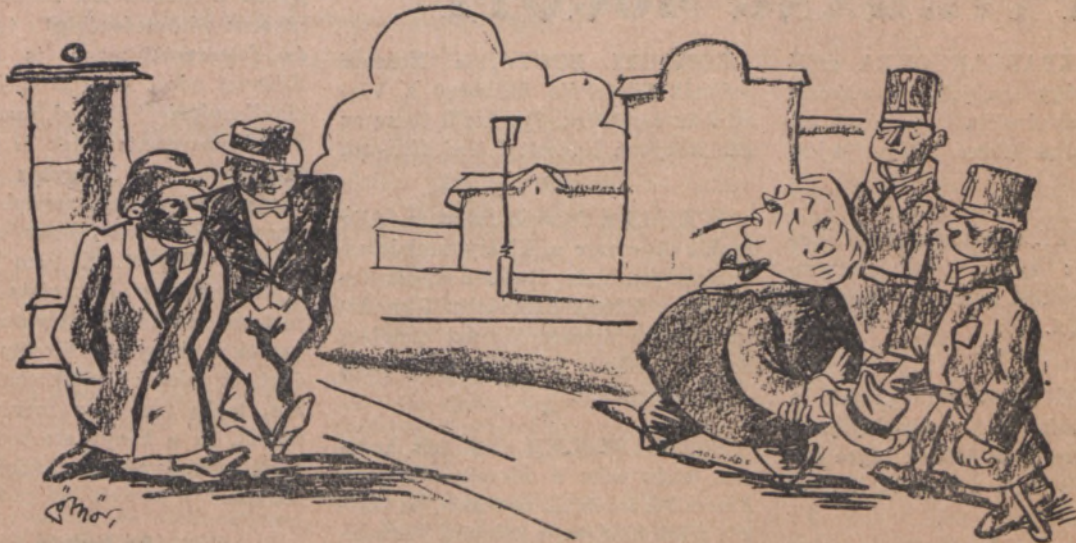
Igy aztán az elnök kénytelen volt kimondani a határozatot. A parlament megvette a világhírű gyűjteményt a Nemzeti Múzeum számára. Még pedig *egyhangú* határozattal. Másnap értesülhetett is róla az újságból, hogy milyen okos dolgot végzett ő tegnap.

... Gondolom, nem ez volt az utolsó böles határozat, amit kulturális ügyben úgy hozott a parlament, hogy fogalma se volt róla, miről van szó.

Eviva Fiume!

— Hála Isten! A tenger gondnak végre van — partja.

Molnár Ferenc új színdarabon gondolkozik

- Te, miért kíséri állandóan két rendőr a Molnár Ferit?
 — Hogy mingyárt nyakoncsípje, ha valami jó jut az eszébe.

Egyesítették

a fasiszta és a magyar üdvözlést

Annak a barátsági szerződésnek, amelyet Bethlen kötött Mussolinival, mint saját ballaigancunk jelenti, van egy titkos pontja is. Eszerint az olasz fasiszta üdvözlést, amely így hangzik: „éjja, éjja, alala!” egyesítik a magyar „éljen”-nel és a liberális „ajajaj”-jal. Vagyis a jövőben ha valamelyik dobuccai fajmagyart fajbavernek, teljes joggal rikolthatja: „éjjen, éjjen, ajajaj!”

Bethlen és a szocialisták

- Nem hiszem, hogy Bethlen vadászik a szocialistákra.
 — Persze, hogy nem. Hiszen ő csak afféle Hendersontagsjäger.

Futball-vice

A vasárnapi meccs félidejében, mikor az öltözőkbe vonultak a játékosok, Kléber, a Hungária válogatott halfjátékosa elprüsszentette magát. Salamon Béla leszólt a páholyból:
 — *Half Gott!*

Rokona-e Rákosi Jenő az ébredőknek?

- Mit gondolsz, milyen ágon tart rokonságot Rákosi Jenő az ébredőkkel?
 — Semilyen ágon.
 — Tévedés.
 — Hát milyen ágon?
 — Felmentő ágon.

PROHÁSZKA OTTOKÁR

Erő, fény csillogott a vértjén,
 Az Isten katonája volt.
 S a pálya csúcsfokára érven:
 A szívek ajtaján dobolt.

Szószerre állt: az lett a bástya,
 Igét ha szórt: az lett a hit,
 S ha port is sűrölt hó-palástja,
 A lelke mindig égbe vitt.

Tartotta végig azt a posztot,
 Amelyre Krisztus rendelé
 S még haldoklón is áldást osztott
 Elárvult hívei felé.

TÁVIRAT

DR. VASS JÓZSEF,
 Budapest.
 Minthogy Excellenciád immár évek óta oly szak- és mintaszzerűen tölti be Bethlen István miniszterelnök úr házában és az ország házában a vice szerepét, ezennel tagjaink sorába iktatjuk. Prosit!

Budapesti Viceházmesterek
 Szüvetsége

Férfiak a korzón

(Tavaszi este a Dunakorzón. A Buchwald-széksorok előtt prémesen és illatosan vonulnak el a nők. Két férfi, Komlós Sándornál-vásárolt új raglánban, beszélget.)

Egyik: A hold komoly égitest. Nem fordul a nők után.

Másik: Bizonyára, mert már oda-fönn is érvénybe lépett a Scitovszky-rendelet. Azért nem néz a nők után.

Egyik: Nagyon helyesen teszi. Nem ismerek utálatosabb mozdulatot, mint mikor valaki egy nő után fordul.

Másik: Igazad van.

Egyik: Undorító, ahogyan némelyik férfi a nők után meresztli a szemét.

Másik: Így vagyok velem magam is. Azt a férfit, aki az uccán egy nő után fordul, egyszerűen megvetem.

Egyik: Mert tudod, ilyenkor mindig arra gondolok, hátha a feleségem után is küldenek ilyen véríg sértő pillantást és a kezem ökölbe szorul.

Másik: Az ilyen férfi nem is úriember.

Egyik: Csirkefogó!

Másik: Aszfaltbetyár!

Egyik: Egy utolsó pimasz fráter!!

Másik: Hitvány gazember!!!

(Ebben a pillanatban egy feltűnően szép nő libben el előttük. Mind a ketten utánafordulnak. Elragadtatva gusztálják a ruhából kiemelkedő finom vonalakat.)

Egyik: Micsoda bokák!

Másik: És ahogy lép...

Egyik: És az a mozdulat...

Másik: Tébolyító nő, szavamra...

(Fönn az égen a hold gúnyosan rájuk mosolyog.) D.

Borsszem Jankó a színházban

A FIRHANG MÖGÖTT

A JÁTÉKBARLANGOKRA szólórendelet, úgy halljuk, vonatkozik azokra a színházakra is, amelyek erőlcserendeletbe ütköző „sláger”-t játszanak.

*

A NÉGER arisztokratákkal konkurálva, az egyik pesti zsargon-színház esténként héber arisztokratákat léptet fel.

*

IGAZGYÖNGY-öt mutogatnak a Kamaraszínházban mindnyájunk nagy örömeire, mert jólesik végre egy igazgyöngyöt látni a Perl-ek korszakában.

*

KULCSDRÁMÁT nyújtott be a Nemzeti Színházhoz egy fiatal író. Hevesi Sándor, az élesszemű dramaturg ezzel utasította el a színpadi újoncot:

— Kulcsdráma? No hallja! Ehhez még egy *Lakatos* is ért.

Dalnoki Viktor és a tenorista-jelölt

Dr. Dalnoki Viktorhoz, az Operaház népszerű fogorvos-énekeséhez beállít egy fiatalember és elmondja, hogy tenorista szeretne lenni. Arra kérte Dalnokit, próbálja ki a hangját.

Dalnoki leül a zongorához, a fiatalember énekelni kezd, majd a produkció után fölkel, megrázza a tenorista-jelölt kezét és így szól:

— Gratulálok, kolléga úr!

Az ifjú elpirul és boldogan dadogja:

— Hát van hangom, művész úr kérem?

Dalnoki megrázza a fejét:

— Arról szó sincs, de mikor énekel, úgy éreztem magam, mintha a fogamat húzták volna.

Nyilttér

Zerkovitz Béla azon állításával szemben, amely szerint a „Lesz maga juszt is az enyém” című dal nem saját szerzeményem, kijelentem, hogy juszt is az enyém.

EISEMANN MIHÁLY

SOMOGYI BOGYÓ, a Nemzeti Színház üdvöskéje átlibbent a Víg-színház deszkáira. Így kerül össze az üde Bogyo a túlérlett *Isteni divá*-val.

*

ÁPRILIS a fecskék szezonja. Alig repült ötvenszer a Király-színházban a *Fecském*, már újabb *Fecskék* érkeztek a Városi Színházba. Jómadarak ezek a direktorok: azt akarják, hogy a fecske is jóllakjon, a közönség is megmaradjon.

*

EGÉSZ PESTEN csak két kellemes lakás volt: a *Disztér száz* és a *Finom kis lakás*, — és tessék, az egyiket most bezárta a színházi lakáshivatal.

*

HEGEDÜS Gyula egy szegény pénztárost alakít a Belvárosi Színház újdonságában. Azóta, ha valamelyik meg akarja pumpolni, így hárítja el: „Mit akartok tőlem? Én csak egy szegény pénztáros vagyok!”

„Az isteni diva”

halvány főpróba-sikerére való tekintettel a premiéren ezzel a változott címmel mutatta be a Víg-színház a Fedák-újdonságot: „*A diva istenit!*”

Igazgyöngy — az „Igazgyöngy”-ről

A *Borsszem Jankó* felszólította Fóthy Jánost, az *Igazgyöngy* című vígjáték szerzőjét, mit tud felhozni védelmére első színpadi műve elkövetése alkalmából. Az ifjú költő így felelt:

— Érthetetlen, hogy megírtam. Csofálatos, hogy elfogadták. Hihetetlen, hogy előadják. Szédítő, hogy Marton Sándortól előleget kaptam rá. Felejthetetlen a premiér. Tragikus, hogy Marton Sándor levonja az előleget. És példátlan lesz, ha a Kamaraszínházban ötvenszer játsszák.

Hol itt a vicc?

Egy pesti könyvkereskedő megírgyelte a humoristák fenéig (helyesebben: fészkesfenéig) tejföl-életét és felcsapott maga is szerzőnek. Könyvet adott ki „*Pukkadjanak meg az ellenségeim*” címmel, amely könyvben úgynevezett viccek és anekdoták találhatók. A könyvhöz Karinthy Frigyes írt előszót, amelyben illedelmesen bejelentette, hogy el sem olvasta a könyvet. Mi nem helyezkedtünk a népszerű humorista álláspontjára és szokásától eltérően végigolvastuk a könyvet. Vicclap vagyunk és mert valami közünk van a humorhoz, talán nem lesz szerénytelenség tőlünk, ha a könyvkereskedő munkájából néhány részletet közölni bátorkodunk.

Az induló

- Ezt az indulót én szereztem félig.
- Hát akkor indulóféliben vagy ... Ereggy!

Jár a baba, jár ...

- Nézd, ez az óra jár.
- Jé, hát már úgy megnőtt?

Ruha teszi az embert

- Ugy-e, hat a ruhám?
- Dehogy, csak egy van.

Aki ismeri a nőket

- Híába, csak egy szerző ismerheti igazán a női lelkek rejtelmeit. Ő tud róluk mindent.
- Miféle szerző?
- Hát a cselédszerző.

Sport

- Sajnállok minden futóbaajnokot.
- Miért?
- Szegény földönfutók!

A 606-os vicc

- Felmondtam a cselédemnek. Nem tudta tisztán tartani az edényelt.
- Miféle edényelt?
- A saját véredényelt.

Kritika

- Erről a könyvről csak azt mondhatom, hogy nagyon lapos.
- Lapos?
- Százhuszonöt lapos.

Bosszú

- Tettem az anyósom fejére ...
- Mit?
- Egy tavalyi kalapot.

Hogy ezek a viccek csakugyan benne vannak-e a könyvben, azt nem tudjuk, mert utólagosan bevallhatjuk, hogy a könyvet el sem olvastuk el. Hát érdemes könyvet írni?

Hogyan nem lettem én képviselőjelölt?

Külön tudósítás a Borsszem Jankó részére

Írta: új. HEGEDŰS SÁNDOR

Idáig egyszer volt szó arról, hogy képviselőnek jelölnek. Így történt az eset:

Szalonkavadászatot voltam ősszel a Bakonyban. Szép őszi nap volt, október vége. Naplemente. Szép színjáték, gazdag színek, elbájoló hangulat. Gyalog indultam neki az estének. Már kifelé ballagtam, mikor az országúton észrevettem, hogy a golyós patrónáska van rajtam. Visszamenni lusta voltam, hát az útról kiabáltam vissza a házba, teletorokból:

— Pista, hozd a másik tarisznyámat!

A falu gulyája ekkor jött haza a legelőről. Egy-két gulyás kísérte. A marhák bögtek, de én túlkiabáltam őket: „Pista, hozd a tarisznyát, — elkések!” Két polgár haladt el mellettem, a bika akkor bödült el, de engem nem feszélyezett, túlharsogtam. Mikor egy pillanatra elnémultam, hallom, amint egyik polgár megszólal mellettem, a társát megköve:

— Ez aztán hang, komám!

— Bizony, ez az! — felelte a másik.

Ezzel mentek a marhák után, én megkaptam a tarisznyámat és kiballagtam az erdőre.

Már abban az időtájban híre járt, hogy választások lesznek. Nem tördtem a hírekkel, nem érdekel a politika. De mire visszatértem a fővárosba, már kiírták a választásokat. Ekkor történt az én jelölésem. Ott-hon kellett maradnom, mert meghültem és olyan rekedt voltam, hogy csak suttogva tudtam beszélni. Ez is nehezemre esett, azért inkább csak jelekkel érintkeztem környezetemmel. Éppen egy tanulmányt olvastam a tudomány mérőfokáról, mikor jelentik, hogy két polgár keres Bivaly-Tulokról. Intettem, hogy bocsássák be őket.

Kisvártatva kinyílt az ajtó és belépett rajta két polgár. Derék, tagbaszakadt emberek. Mándliban és csizmában. Intettem, hogy üljenek le. Erre az első elkezdte a monológját:

— Hát, jó uram, megmondom mingyárt, mi járásban vagyunk. Most járja nálunk a követválasztás, hát bizony mi a nagyságos úrra gondoltunk!

Csodálkozva néztem rájuk. Az atyafi megértette álmétkodásomat, mert így folytatta:

— Mit tetszik gondolni, hogy jutott a nagyságos úr a mi eszünkbe? Hát megmondom. Amikor pár hét előtt odalent járt a nagyságos úr, aztán az országútról bekiáltott a tarisznyáért a kastélyba, a Jancsi bika akkor bögte el magát, de a nagyságos úr hangja erősebb volt, mint a bika böge, már akkor megtetszett nekem is, meg a sógornak is a nagyságos úr. De tetszik tudni, mi körültekintő emberek vagyunk, vártunk egy keveset. De aztán, hogy a mult héten Cziberén marhavásár volt, hát egyszerre csak a nagyságos úr jutott eszembe!

Csodálkozó mozdulatot tettem.

— Hát biz igaz ez, uram. Mert hát ez meg úgy esett, hogy amint ott a vásáron nézegetjük a marhákat, egy bika elbögte magát. „Ez már hang”, mondja a sógor... „Nagy marha ez” — mondok. — „De mi ez a nagyságos úrhoz képest!” — mondja a sógor. — „Igazad van, mondok” — ezzel aztán körülbelül el is dőlt a nagyságos úr sorja, mert azt mondtuk, nagytudományú ember lehet az, aki úgy tud bögni, hogy még a falu bikája is alul marad tüle. A falu is a mi véleményünkön van. Azért kérjük, hogy tiszteljen meg bennünket és vállalja el a mi kezünkől a követiséget.

Erre válaszolnom kellett és sípoló, rekedt hangon kezdtem beszélni hozzájuk, hogy „köszönöm a bizalmat, majd meggondolom” és így tovább.

— Hát az úr hangja hová lett?! Szomorúan vallottam be:

— Bíz azt elvesztettem, — se baj, azért a tudományt el lehet mondani csöndes hangon is.

De a küldöttség nem fogadta el ezt az érvelést. Az első polgár szomorúan forgatta a kalapját:

— Röstellem, hogy hiába gyöttünk, de hang nélkül semmi sem lehet a dologbul.

— Miért? — kérdeztem.

— Hát nem ismeri az úr a magyar regulát?

— Hogy hangzik az? — kérdeztem.

— Röviden, de velősen. Tanulja meg a nagyságos úr is. Minálunk a hang erőssége a tudomány mérője. „Áldja meg az Isten!”

Sarkon fordultak és faképnél hagytak. Így nem lettem én se követ, se jelölt.

Az új magántanár

A kvestor: Milyen telefónt szereljük az új docens szobájába: falit vagy asztalit?

A dékán: Elég lesz asztali is, hiszen csak egy hallgatója van.

Olasz-magyar dalok

I.

Mussolini azt izente,
Gyarapszik a regimentje.
Ha még egyszer azt izeni,
Vanczáknak is el kell menni.

II.

Ergo-bergo-soszbergo,
Jó a talján albergo.
Akár Bethlen, akár Gál,
Makarónit ott talál.

III.

Jaj de magas az a Chigi-palota,
Bethlen Pista vizitelni megy oda.
Ha nincs benne szalámi meg par-
[mezán,
Inkább leszek magyar, kinek szár-
[mazám.

IV.

Fekete, fekete, fekete, fekete, fekete,
Az inge fekete.
Rothenstein mehet-e,
Fasiszta lehet-e?
Fekete, fekete, fekete, fekete, fekete,
Ez nem az esete,
Mert ő a Roth...

— Mi az? A tőzsde hosszát nem rendszabályozzák, csak a szoknyákét?

VÍGSZÍNHÁZ

Pénteken először **Fedák Sári** felléptével

»Az isteni diva«

MIHASZNA ANDRÁS

M. KIR. RENDŐR

*beszámol a színházi razziákról,
meg az irodalmi közrendészetről*

Borsszem Jankó: Hát végignézte András bácsi azt a *Finom kis lakás*-t a Fővárosi Operettszínházban?

Mihaszna András: Úgy akarta a Citócky kegyelmes úr. Kiröndölt, hát odamöntem. Valami bizoccságba keverődtem, amejikbe a Rákosi Jenő mög a Hegedüs Gyula kollegák is résztvettek. Merhogy ők is szakértik az ijesmit, amibe én ugyan Tamás vagyok, de ha a miniszter mondja, nem rázongok ellene. Az vót parancsba adva, hogy velük mög egy főigazgató tanár úrral tartsak razziát abba a francija komédiába...

Borsszem Jankó: Mármint a „Finom kis lakás”-ban.

Mihaszna András: Ott, ögye meg a fene. Finom kis lakás, mondhatom. A szép naccságák csak úgy pucéran szaladgáltak benne, az egyikük, valami hosszú mönyecske, még az ágyba Mondok: ettől sem béklik ugyan a is csak folyvást a száját füstötte... légy, akarom mondani: az egyke, aki ellen a parlamentbe a kis Jókay-Ihász követ úr hadakozik. Oda is szoltam a Rákosi szakértő-cimborának, hogy aszondom: „Ejnye, miféle halvérű fehérszínű ez, hogy ágyba ijesmit cselekszik!” Azt felelte: „Nem ez a fontos itt, hanem az, hogy mulatni lehet rajta.” Lehet a nyavalyát! Mit nevessek azon, hogy az egyik komédiás a közrekedési röndért utánozza, oszt nyujtogatja a két görhész karját. Hát az én állami lepektusom kutya? Nagyon föl vótam indulva, de a Hegedüs szakértő-pajtás avval csillapított, hogy hiszen nem a pesti, hanem a párizsi röndért figurázza ki. Ettől osztán le is csöndesödtem. Hja, párizsországi röndér, az más! Annak a lepektusát csak védje mög a párizsi Citócky. Annak ügyis több a ráérő ideje, mint a miénknek, aki az erkölcsstelen gaztettves népséget szödogeti ráncba.

Borsszem Jankó: De azt csak nem mondhatja, hogy nem mulatott az előadáson!...

Mihaszna András: Ami igaz, igaz. Nagyot röhögtem, mikor az egyik komédiás zsebre gyugta az egyik nyakig meztélláb színészné lábát. Az is jó vót, mikor az egyik színésznét a köllös közenibe radróbnak nézték. Még most is fájdítom a derekamat. Úgy mögrázott a nevetés. Ecceör a Hegedüs Gyula öméltóságát is ódalba böktem, hogy no, most ne vess, pupák!

Borsszem Jankó: Aztán mért szavazott akkor András bácsi a darab betiltása mellett?

Mihaszna András: Mert nem szívellem a francia disznót. Ha már disznó, hát legyen magyar! Van itt öleg disznó ebbe a szép hazába, minek hoznak ide külsországbul? Más okom is vót. Ez a sok pucérság mirevaló a színházba? Minek fizessenek a szögény pógárok, mikor azt mutogatik nekik a színházba, amit ingyér az uccán is látnak? No, nem igaz?... Mög aztán védeni köll az erkölcsöket. Öleg rafanérozottak a pesti asszonyok, minek kiokosítani őket a francia politikából!

Borsszem Jankó: Azt hiszi András bácsi, hogy rászorultak a tanításra?

Mihaszna András: Hiszi a hóhér, de így áll a röndöletbe. Nagy szagértő löhet mindön erkölcsi moslékba, aki aztat összezsakbálta, dicséröm az eszit érte! Bezzeg röszket most a sok pennarágó betyár, hogy kellő eréllel kezelöm a színházi ceruzát, vagy ceruzát, vagy mi a szöszet.

Borsszem Jankó: Szóval most mást se csinál András bácsi, mint cenzúrázza a színházakat. Finom úri mesterség, a' bizony!

Mihaszna András: Micsoda beszéd! Mindönféle irkafirkát átalvizsgálók én, oszt ahol mög van sértve a közszóméromérszöm, nyomba lecsapok a skribler ténsurakra. A múltkor is, hogy ezt óvasom egy regénybe: „az örgróf boldog lihegessel ölelte át az ártatlan, szöke parasztleányt”, — rácsaptam az asztalra: frász a monokrijába, mit csavarja el a fejit egy ilyen kasza-kapakerülő a derék földnépe fehéreselédjinek! — oszt rögvost elkoboztam az egész kötet erkölcsstelenységöt. De rámászkok én a kubikosok, meg a futúrosok rigmusaira is. Csak előbb kitanulom, hogyan köll mögérteni. Mer röndnek muszáj lönni!

m-r j-ö.

A BORSSZEM JANKÓ KÖZGAZDASÁGA

TÖZSDE-SZÍNHÁZ

Hétfő	Hosszról-hosszra
Kedd	A vihar
Szerda	Égisz és földi szerelem
Csütört.	Liszt-rapszodiák
Péntek	A juta-ember
Szombat	A nürnbergi Mefterdalnokok
Vasárn.	Zörög a Dunaharaszti

A kulisszban

— Milyen élénk lett az üzlet ettől a kis hosszától!

— Ugyan kérlek! Ez csak nagy forgalom kicsi hosszon.

Közgazdászok tizparancsolalából

Se bankházát, se Mezeit meg ne kívánjad!

Szerencse a szerencsétlenségben

A Mezei-bankház ellen csödoönkivüli kényszeregyezési eljárás indult. A tárgyalást egyéb elfoglaltsága miatt nem Nagy István dr. vezeti.

Magyar frontharcosok Mussolinihoz

**Piave Caesar,
morituri te salutant!**

Parlamenti arcképcsarnok

I. GAÁL GASZTON

A BÜROKRATÁK KEDVENCE

Forradalmak — Pesten

— Mit szól az albán forradalomhoz?

— Azt hiszem, hogy ez a kínai forradalomhoz képest csak afféle gyenge albán.

Enfant gaté

— Ugy-e, mama, — mondja a kilencéves Palika — a gyerekek azért nem tudnak beszélni, mikor még egészen kicsik, hogy ne tudják megmondani, honnan jöttek...

HOGY FOGADTÁK BETHLENT RÓMÁBAN?

1. A pályaudvarra fehér ruhás lánykákat és feketeinges fiúcskákat rendeltek ki.

2. Az ellenzéki képviselőket a látogatás tartamára internálták, mert Bethlen látni sem szereti őket.

3. Gondoskodtak egy pár orthodox rabbiról, mert ezeket viszont igen kedveli.

4. Az országútkat átépítették középúttakra.

5. A szalónkocsiban gondoskodtak középutasok számára szóló szakaszokról.

6. Parancsot adtak az olasz távíró-hivataloknak, hogy semmiféle Hendersontól érkező sürgönyt ne kézbe-sítsenek.

7. Pirandello társulatával előadták a „Hatóságilag engedélyezett ellenzék” című kabarétréfát.

8. Régi olasz mesterektől származó aktokkal és meztelen szobrokkal traktálták a vendéget, akinek Magyarországon az erkölcsrendelet óta nincs része ilyesmikben.

9. Mussolini megmutatta a római Angyalvárban azt az internált anglyalt, aki már öt éve vár, hogy rendszerváltozás lesz. Bethlen ezzel szemben ígéretet tett, hogy Mussolininak majd Pesten megmutatja a Várme-gye uccát, ahol a megye hat év óta vár a régi autonómiára.

10. Az olasz kormány előzékenység-ből állandó letelepedési engedélyt nyújtott át Bethlennek, ha esetleg — Isten ments! — nem akarna vissza-térni többé kedvelt ellenzéke körébe.

— Olvastad? Grósz Emil professzor azt mondta, hogy az orvosnemzedék alapos kiképzése többféle kurzust igényel.

— Szent Isten! Nem volt elég a fajvédő-kurzus?

Parlamentí arcképcsarnok

II. MESKÓ ZOLTÁN

A JÓL FESTŐ PESTI NŐK KEDVENCE

Pesti műértelem

— A nagyságos asszony férje, úgylátszik, kitünően ért a képekhez.

— Ó, igen!... Ha megvesz egy képet, mingyárt tisztában van vele, kinek tudja eladni.

Rothenstein Móric üdvözléte Bethlen Istvánhoz, abból az alkalomból, hogy a Szent Móric-ordót kapta

Kedves Druzsám, Móric!

Te még csak most jutottál el, ötvenkét éves korodban, arra a magaslatra, amelyet én már születésem pillanatában elértem. És még hozzá: Te, drága Druzsám, testi területednek teljes integritásában szereztél meg a mórici rangot, amelyre — rajtam kívül — Jókai és a nagy Zsigmond de Móric is mindig büszkék lehettek. A Móric mellé megkaptad Rómában a Lázár-rendjelet is. Ezek után csak a Miklós-rend hiányzik még, hogy ne érijen több új a nap, illetve „A Reggel” alatt.

Remélem, a jövőben Te is magadévá teszed a Móricok sérelmeit és erélyesen visszatásítod azokat a fajvédőket, akik a parlamentben folyton móricoznak. Azért kaptál az olasz királytól Móric-rendet, hogy rendet csinálj a Móric-ellenes agitátorok közt.

Egyben engedd meg, hogy a rombach- és dobucai összes Móricák üdvözlét is tolmácsoljam.

Rothenstein Móric,

a Móric-rend nagy főgondnővidjának tulajdonosa.

Szent Margit (sziget) legendája

Ady Endre nyomán

Vallott nekem a Nyulak-szigete
Indiszkkrét módon. Ime a titok:
Visszavette a Közmunkatanács
Szigetek gyöngyét, a szép Margitot.

Suttynom seft volt, nem tudta senkise.
Se Fábíán, se Gál, se Rassay,
Csak Schifferék, meg ők, ama derék
Közmunkatanács diszkkrét tagjai.

Szegény sziget, de soká várt vevőt,
De nem közmunkás, elaggott legényt,
Modern fiút, merészet, újítót,
Nem ötletekben ily koldús-szegényt.

Már régen várt s megbénult a szive,
Míg szötte álmait, mint bús takács
S tovább nyikorgott rajt a lóvasút
S bedöcögött a Közmunkatanács.

Schifferék után jöttek Slajferék,
Sok titkolózó álmos vén legény
És megkötötték, jaj, az üzletet
„Stiké”-be, ott, a Nyulak szigetén.
(HESZ)

Magyar embernek magyar
kedély, magyar humor,
magyar zamat kell.
Olvassa a Borsszem Jankót!

KIS TÁRCA

Mikor a Vidék feljön Pestre

Irta: SZENES BÉLA

Ez az, amiről már hetek óta álmodozik minden pesti kereskedő. Erről szőtt édes ábrándokat minden pesti színgazgató, kávéház-, mozi- és szállodatulajdonos. Majd a tenyészállatvásár hetében! Amikor a Vidék feljön Pestre...

Engem az érdekelt a legjobban, hogy az a sok vidéki atyafi, a ki feljön Pestre és egy-két napot itt töltött, mikor aztán elbúcsúzott a fővárostól, nem bánta-e meg, hogy feljött, nem sajnálja-e utólag a sok pénzt, amit szállodában, vendéglőben, színházban, üzletekben itt hagyott.

Nem voltam rest, kimentem a Kelti pályaudvarra, a váróteremben csatlakoztam egy hazafelé készülődő jökepű, falusi családhoz és beszélgetni kezdtem velük.

— Hát kedves gazduram, — kezdem, — nem bánták meg, hogy feljöttek Pestre?

— Bánja a fene, — felelte ő kedvesen.

— Hát nem sajnálják a sok pénzt? — faggattam őt tovább.

— Sajnálja az ördög.

— Igazán nem sajnálja a sok pénzt?

— Nem én. Nem sajnálom én azt a pénzt.

— Na, ez derék. És mondja, bátyám, jól érezték magukat Pesten?

— Megvoltunk valahogy.

— Melyik szállodában laktak?

— Szállodában, abban nem voltunk.

— Hát éjjel hol aludtak?

— Mink? Hát én a sógorasszonyomnál, aki házmester Budán. A komák meg kint töltöttek minden éccakát a pályaudvaron.

— Színházban, moziban voltak-e?

— Rendes népek vagyunk, olyat már ne tessék róltunk gondolni.

— Hát minden pénzüket csak elemősiára költötték?

— Minek költöttünk volna mink arra? Hoztunk magunkkal annyi elemősiát, hogy kétszer annyi időre is elég lett volna. Aztán hoztunk pár kiló vajot, néhány csirkét — azt eladtuk a piacon jó pénzért. Aztán az asszonyok felhoztak néhány kézimunkát, azt is megvették a pesti asszony-ságok.

— Na és mit csináltak ezzel a pénzzel, no meg azzal, amit hazulról hoztak? Sok mindent vásároltak a pesti üzletekben?

— Nem vettünk mi, kérem szeretettel, semmit.

— Nem?

— De nem ám. Van nekünk kérem odahaza mindenünk.

— De hiszen maga mondta az előbb, hogy nem sajnálja a pénzt!

— Mondtam, kérem, mondtam.

Erre már dühös lettem.

— Hát ha nem adtak ki egy büdös vasat, — kiáltottam, — miért mondta, hogy nem sajnálja a pénzt?

Az atyafi rám nézett. Köpött egyet a pipája mellől és szépen, szelíden felelte:

— Megkövetem, uram, de én bizony nem sajnálom azt a pénzt, akit a pestiek ideadtak nekünk. Hazavisszük mink azt szíves-örömmel...

Hát így van, amikor a Vidék feljön Pestre.

A „Fészek“-ben

Színészek beszélgetnek. Hogy miről? Nevetséges! Saját magukról. Azt mondja az egyik:

— Mikor először léptem föl... -ben, a közönség megostromolta a pénztárt.

Egy kollégája kíváncsian kérdezi: — És mindenki visszakapta a pénzét?

THEATRALIA

Amerikai humor, párizsi parfüm

A Fővárosi Operettszínház bemutatója

Gyorsan perdül, mint a film, a Fővárosi Operettszínház pénteki újdonosága, Szántó Andor és Vaszary János háromfelvonásos:

BOHÓZAT EGY PARIZSI SZÁLLODÁBAN.

Ez a darab az ötletek és helyzetek kápráztató és kacagtató bukfence, a feje tetejére állított humor és kómiikum külön produkciója. Új mese, új humor, új trükk, ez a jellemzője ennek a teljesen újszerű darabnak, amelynek előadása elsőrendű. Fejes Teri párizsi kisasszonya, aki a darab központjában áll, csupa vice és parfüm. Kabos Gyula amerikai humora még soha nem talált ilyen gazdag szerepre, mint ebben a darabban. És itt van a legjobb bohózatú együttes: Sarkadi Aladár, Pethes Sándor, Körmeny János, Kőváry Gyula, Bérczy Ernő öt ragyogó kabinetlakításban.

Rádió a boltban

Kereskedő: Parancsol nagyságos asszonyom?

Önagysága: Cipőt kérek, lehetőleg Eisemann-betéttel.

Kereskedő: Csak külföldi árut tartok. Antilop jó lesz?

Önagysága: Hogyan? Hát már Anti is? Nem csak a zeneszerzők?

Kereskedő: Pardon, antilop-cipő Lehár-betéttel.

Önagysága (leül): Jelzem, a próbáknak nem vagyok barátja. Ideges-sé tesz, ha véletlenül gixert fognak.

Kereskedő: Gixer? Ki van zárva. Legfeljebb kuncsaftot.

Önagysága (figyeli a boltban elhelyezett rádiót): Mi ez?

Kereskedő: Opera.

Önagysága: Melyik?

Kereskedő: Traviata, vagy a Be-tóvédtné!

Önagysága (hallgatja): Nem tiszta.

Kereskedő (a cipőre érte): Majd lepucoljuk, kérem.

Önagysága (a cipőre érte): Mondja, meddig fog ez tartani?

Kereskedő: Félóráig, kezeskedem.

Önagysága (visszadobja a cipőt): Aktor csak sózza másra...

Kereskedő: Pardon, én a Traviatára céloztam... Tessék csak felpróbálni. Szolgálhatok talán valami talpalávalóval?

Önagysága: Csárdással?

Kereskedő: Dehogy. Nagyságos asszony talpa alá való alkalmatlansággal, hogy meg ne fázzék, amíg a cipőt felpróbálja.

Önagysága: Adja Beethoven gyászindulóját. Az most aktuális.

Kereskedő: Végtelenül sajnálom, de a gyászinduló csak a kényszer-egyezségi tárgyalás napján kerül műsorra. Legyen szerencsém akkor, nagyságos asszonyom. — dőd —

KÖZGAZDASÁG

A Magyar Általános Takarékpénztár Rt. Horváth Lipót dr. elnök-vezérigazgató elnöklete által tartott 45. rendes közgyűlésén megállapította az 1926. üzletévre vonatkozó tiszta nyereséget, amely 809.421 pengőt tesz ki, miután már a nyugdíjalap intern 260.000 pengővel dotálta. A közgyűlés egyhangúan elhatározta, hogy a tiszta nyereségből részvényenként 6 P = 12 százalék (1925-ben 5 P = 10 százalék) osztalék fizetessék. Elhatározta a közgyűlés, hogy az alaptőkéket 80.000 pengőre emeli fel. Minden 3 darab régi 50 pengő névértékű részvény 1 darab új 50 pengő névértékű részvény jogosit, 80 pengő kibocsátási ár befizetése ellenében, amelyhez még részvénykibocsátási illeték fejében 126 pengő és folyókamatért 1927. január 1-étől kezdve, valamint költségekért 374 pengő járul. Az alaptőkeemelés keresztívítelve után a takarékpénztár alaptőkéje és nyit tőketartaléka kb. 13.500.000 lesz. A közgyűlés végül közfelkeltással megválasztotta az igazgatóság tagjává dr. Ripka Ferencet. Budapesti székesfőváros főpolgármesterét, a felsőház tagját.

A Salgótarjáni Köszénbánya Rt. 59. évi rendes közgyűlését tartotta a múlt héten Chorin Ferenc dr. felsőházi tag elnöklete alatt. A közgyűlés elhatározta, hogy az összes üzleti költségeknek levonása és az értékesítkendőségi tartalék-alapra a 2.000.000 pengővel és a rendes tartalék-alapra a 240.000 pengővel való javadalmazása után fennmaradó tiszta nyereségből a tisztviselői nyugdíjalap javára 160.000 pengő, az altszati segélyalap javára 80.000, a Chorin Ferenc bányá munkás-szanatorium javára 40.000, a Chorin Ferenc tisztviselői segélyalap javára 40.000 köz-célokra 24.000 pengő, végül osztalékre-részvényenként 3 pengő, a forgalomban levő 910.000 drb. részvényre összesen 2.730.000 pengő fordítottassék, 67.006,33 pengő pedig az 1927. évi számlájára előírtassék.

Mi minden történik egy hangversenyen

Beethoven-koncerten voltam. A Mester egyik hatalmas, négy tételből álló Opusát játszották. Négyen, mert vonósnégyesre volt írva. A fülemmel ott voltam, de a szemem más munkát keresett magának. A publikumot kémlelte. Kíváncsi volt megtudni, mit csinál a publikum, mikor az „Es-dur Op. 74”-et játszik. A szem maga mellé vette társul a fantáziát és ketten mint gondolatolvasók, a következőket állapították meg, miközben Beethoven szelleme szárnyalt:

1. Az a bunifuzurás fekete asszony, valamivel túl a negyvenötön, most számolja az ujjain, hány táncosa lesz a hangversenyt követő bálban. Az Opus második tételénél elsápadt a festék alatt. Micsoda hatása van erre a gyöngéd lélekre Beethovennek! Most vette ugyanis észre, hogy a vörös Mici is jelen van, aki legalább négy táncost üt le a kezéről.

2. Egy energikus arcú férfi meredten bámul a dobogóra. Szívbebe markolnak a fenséges hangok. Három évvel ezelőtt egy hangversenyen ismerkedett meg egy vidéki földbirtokossal, akit a tőzsdére csalt és kiforgatott a vagyonából. Hogy elborult a tekintete! Beethoven földöntúli varázsa ez. Arra gondol ez a férfi, hogy most már sokkal óvatosabbak a földbirtokosok, ha tőzsdéről van szó.

3. Egy fiatal férjes asszony ábrándosan fordítja hátra a fejét. Mintha megérezte volna, hogy az Opus harmadik tétele közben lép be az a váciuccai ékszerész, akinél a mult héten egy brilliáns nyakékre alkudozott. Ónagysága Beethoven hatása alatt arról álmodozik, hogyan lehetne „megfőzni” az ékszerészt.

4. Az ékszerész észreveszi ónagyságát, nagyot csettint a lelki nyelvvel (az igazival nem lehet, mert ha-

lós csend van a teremben) és miközben a zene mámorába hull, megérlelődik benne az elhatározás, hogy egy vasat se kér a nyakékért, de ezzel szemben . . .

5. Ott hátul a sarokban átszellemülten támaszkodik a falhoz egy hosszú, vézna, frakkos ifjú. Úgy áll, mint akit mellbevágott a zene. És most azon töri a fejét, hogyan tudna ő valakit a publikumból mellbevágni, mert az a „spúriusza”, hogy az éjjel agyonnyerné magát a „chemin”-en.

6. A harmadik sorban egy jóltáplált, duplatokájú férfi félig lehunyt szemmel hallgatja Beethoven. Miről ábrándozik vajjon ez a költői lélek? Most számítja ki, hogy ötvenezer pengővel többet keres, ha még tíz hivatalnokát elbocsátja. És ezt szentül meg is fogadja. Beethoven hatása alatt.

7. Egy rózsaszín-fátyolba burkolt szép leány teljes odaadással élvez a zenét. A szeme se rebben meg. Folyton egy irányba néz. Micsoda szent elfogadás! Szemben vele egy fiatalember ül. A mamájától tudja, hogy kitűnő parthie.

8. Egy vörösbajszú idős ember szintén egy pontra függeszti a tekintetét. Mint aki el van bűvölve. Szemben vele egy pohos férfi áll, aki féléve tartozik neki száz pengővel. Szemmel tartja, hogy meg ne szökjön.

9. Egy sovány, pápaszemes úr hangosan eltűszenti magát. Megbotránkozva néznek rá. Illető úr nagyon röstelli magát. Ő volt az egyetlen, aki a Beethoven-hangversenyen Beethovenre gondolt.

10. Végül: én, akinek az egy óráig tartó Opus alatt folyton azon járt az eszem, hogy mi jár a többiek eszében.

Molnár Jenő

Fáradtságot
nem ismerek,
mert
Palma
sarkot viselek.

A Borsszem Jankó üzenetei

A Borsszem Jankó jelen. számát ápr. 7-én, esütörtökön zártuk le. Kéziratok és rajzok kizárólag a főszerkesztő címére (Budapest, Mozsár uca 9.) küldendők. — Kéziratokat nem örzünk meg.

Szűnksz. 1. Kérelmét nyomban teljesítettük. 2. A hosszabb írás nekünk nem alkalmas. Ezt a műfajt különben is kissé lejátszottunk tartjuk. A kéziratot kivételesen félretettük. 3. További buzgalmát reméljük. — L. A. Csizoltak, szépek, hangulatosak, csak éppen ajtót tévesztett velük. Mint tudhatja, komoly verseket csak a legritkább esetben közlünk. A lírát, mint öncélt, épp elég szépirodalmi lap műveli kisebb-nagyobb sikerrel. — Hmv. 1. Egy héttel eltolódott. 2. A berlini Vorwärts-ben olvasott novellát szerkesztők írta. Üdv! — S. S. (Nyíregyháza). Nincs valami vidám eset? — J. Gy. (Békéscsaba). Még mindig várjuk a helyi fölfedezést. — Margit. „Szigeti veszedelem” című eposzát a Közmunkatanács tagjaihoz továbbítottuk. Büntető-olvasmány gyanánt. — Róma. Mussolini óta vajmi kevesen gondolnak a Szentatyára, amikor azt olvassák: „Roma locuta est”. — Több előfizetőnek. A Borsszem Jankó két nagyszerű új humoros könyvét az új előfizetők is megkapják. Ha régi előfizető szerez újat, külön ajándékot kap. — Több levélről a jövő számban.

A leány: Nem szólít meg... Úgy látszik, fél az erkölcsrendelettől.

A fiú: Nem szólítom meg. Félek az erkölceitől.

Felelős szerkesztő és kiadó:

MOLNÁR JENŐ DR.

Művészeti főmunkatárs:

GÁSPÁR ANTAL

Laptulajdonos:

Borsszem Jankó Lapkiadó Rt.

Igazgató: Molnár Emil

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

VI., Mozsár uca 9. Telefon: T. 33-24

A BORSSZEM JANKÓ

előfizetési árai:

Egész évre 20 pengő — fillér
Félévre 10 pengő 50 fillér
Negyedévre 5 pengő 50 fillér

Nyomatott:

Biró Miklós nyomdai műintézetében
VII., Rózsa uca 25

MADZAG BÁLINT

felsőházi tag kalandozásai

Kedves öcsém, Borsszem Jankó, az anyjukom mégis csak beadta a derekát a műtkor, oszt mingyár mögszüntette velem az összeférhetelenséget, mihejst mögtutta, hogy a fölsház napi 25 pengőt fizet minden budapesti tartózkodásomér. Aszongya:

— Igy má igön! Utóvégre öleget áldoz kend az ország dolgaiér. Töböt is érdemölne, mint huszonötöt...

Ezekután az anyjuk is belenyugodott, hogy véglegösen Pestön maraggyak. Csak az a fenesség, hogy itt ragatt velem ű is. Aszongya:

— A Gaal Gaszton ügyis színházat, meg társasági érintközést követelt a falusi népek. Hát én is kitróbalom mingyárt...

— De hun kezgyük? — mondok.

— Hát az állatkertbe — így az anyjuk. — Éppen most óvastam az ujságbul, hogy valami Sziám nevű öreg előfánk lakik ott, aki most fiatal feleséget kapott. Ugyláccik, ajis ojan szoknyabolond-fajta, akárcsak kelmed. Hát majd a szömibe nézők...

Oszt eszerint is esött.

Elsőben is az oroszjányok körül szemlélködtünk, amikor aszongya az anyjuk:

— De mér hogy nem egyvágásúak ezök az oroszjányok? Lám, az egyik egészen síma, a másiknak meg mekkora sörénye van.

Mondok:

— A sörényes a férfi...

— Osztán mégis „jánynak” híjják azt is?

— Az oroszokná ez a módi — mondok. — Pestön meg a jányok néz-

nek úgy ki, mintha férfiak lönnének...

— Én csak nevettem, hogy az anyjuk mennyire értetlen. De ű akkor már eltakarta ijetten a szömit, merhogy közbe a majomketrec elé kerülközünk. Aszongya:

— Nem szeretném megcsudálni a rusnya fajzattyát.

— Mér? — mondok.

— Mer hátha „úgy” vagyok...

No, ennek csöppet se örütem. De azért csak nekibátorítottam mégis.

— Pejig kár, hogy meg nem szemléled űket — mondok, — mer az a vöröspofájú ott a sarokba akkurátosan ojan kinézésű, akár az alvégi bótosunk otthun.

Az anyjuk félszettel odasandított.

— Csakugyan! — aszongya. — a marka is úgy görbül befelé...

No, de az előfánkot bámulta meg az anyjuk leginkább. Csak azon botráncokozott, hogy a szöméromormmányát igön szömelött viseli, oszt még csak nem is szégyönközik miatta. Egyre a fejrénj felé öltögette...

Ezután már nem is akatt túl sok látnivaló. Még leginkább a madarakat nézőgettük vóna, ha véletlenségül az anyjuk elé nem vetődik egy gója. Ahogy meglátta, menten elszlott a látványosság kedve. Aszongya:

— Épp öleget kellemetlenkődött már neköm... Csak gyerünk innen! Hát oszt odébb is álltunk.

A farkasokat, meg a rókákat pejig mög se tekintettük, mer ojan fene büdösség illatozott a tájékukon, hogy az anyjuk egészen elirtózott tüle. Aszongya:

— Ezök a pestiek mennyire török magukat mégis. Pejig otthun tán a disznóolunkba is szívelhetőbb szagok keletkőznek némejkor...

— A'szentugyse! — mondok. — Oszt még csak bilétát se szedünk érte...

De hát ahány ház, annyi szokás.

Újfajta presszió

— Nézze, Pista, ne erőltesse magát, én nem szeretem és nem is megyek magához soha.

— Hát jó, Mancika, nem bánom. De az agglegény-adómat maga fogja fizetni, mert maga az oka, ha nem nősülök.

Hát így...

A plébános: Azt hallom, némcsak itt a városban van egy szeretője, hanem Szegeden is, Békéscsabán is, Budapesten is, Nyíregyházán is. Hogy lehet ilyesmire képes?

A fiatalember: Tetszik tudni, plébános úr, motorciklim van.

Mire?

Orvos: Ezekből a tablettákból vegyen be minden ebéd után egyet, aztán jó lesz minden.

Beteg: Igen... Csak egyet nem tudok. Honnét vegyem a tablettá előt az ebédet?

ARANYKÖPÉSEK

A szerelemmel úgy vagyunk, mint a színházzal: néha egy reprimt szívesebben veszünk, mint egy premiért.

*

A férfiak között azokat tartom mindenne képesnek, akik hazudnak, a nők között azokat, akik az igazat mondják.

*

A legtöbb nő olyan, mint a kisgyerekek: nem elég, ha egyszer szólunk neki.

(Karádi Emil)

KÉPREJTVÉNY

— A hét legravaszabb rébusza —

Megfejtése: a Borsszem Jankó jövő számában.

A megfejtők értékes könyvjutalomban részesülnek.

A Borsszem Jankó mult számában megjelent rébusz helyes megfejtése: „Villamos óra”. A megfejtők közül Hegedüs Évi (Budapest, Nagymező ucca 52) kap könyvjutalmat.

A Borsszem Jankó legközelebbi, husvéti száma április 16-án jelenik meg.

BORSSZEM JANKÓ

minden előfizetője, aki legálább 1927. junius hó végéig beküldte az előfizetési díjat,

ingyen

kapja meg most megjelent

két remek humorú könyvünket:

1. „Mokány Berci zafos törtérei”-t,
2. Seiffensteiner Salamon legjobb anekdotái”-t.

Siessen

befizetni a hátralékát!

!! A tavaszi könyvpiac humorszenczációja !!

!! Pompás ajándék előfizetőinknek !!

HANGSZEREK

Húzóharmónikák
Pengő 6.75-től
Hegedűk P 5.85-től
Klarinétok P 10.60-tól
Gltárok . . P 14.75-től
Trombiták P 40.60-tól
Gltárclterák
P 13.20-tól
Beszélőgépek
P 28.—től

Közvetlen szállítás a gyári forrástól!
14.000 elismerőlevél!
Külön magyar osztály! Kérje lev. lapon
(16 fill. bélyeg) képes tájékoztatásunkat,
mit díjmentve küldünk

Meinel és Herold, hangszergyár
Klingenthal, 1500 szám (Szászország)

Tünődések

Seiffensteiner Salamontul

Beszélnék megint róla, hodj a Gümbius Jola oreság belépni fog az edséges pártbo. Errül jut eszembe o Frójem Happer, oki volt edj fűsvénygy ember. Mikor o csabai hitküzség kerítést okorta emelni o temetü körül, gyójtést rendeztek és fülkeresték o gozdog Frójem Happer is. „Minck edj kerítés o temetünek? — kojebált fül o Frójem. — Oki már o temetübe fezik, oz nem tud úgyse kigyünni, oki pedig él, oz nem okor bemenni!” — Dill-dall: oztot okorják, hodj o Bethlen oreság állítson fül edj küfalat, edj kerítést. „Mire jó az? — felelhetné o miniszterelnök. — Hiszen az edséges pártból senkise okor kimenni, aki bent van!” — Nü, de azok ellen, okik belépni okorják! — „Aki kormányparti akar lenni, azt semmilyen magas kerítés sem tudja elriasztani” — mondja erre o gráf Bethlen és megint sak neki van igazs.

O tűzsdei hossz idején sokan nadjon iradjelték ozokat, okiknek egész rakás volt azokbul a jó ezóta-papírokból. Nü és hodj jártak ezek? Hadd mondjak el o Fájvis Talg esetit, oki tünkrement Pesten és mikor koldus lett, elment háziszolgának Abbáziábo, edj hotelbe. Eccer, omint o tenger portján vizet merített edj puttonyba, meglátta ütet oz Izor Goldglantz, oki még mindig volt edj gozdog kereskedü. „Fájvis, — kérdezte sodálkozva — mit sinálsz te itten?” — „Hát nem látod? Viszek o tengervizet puttonyba.” — „Mitül jó ez?” — „O vendégeknek küll o hotelbe, okik tengervizből kádfürdöt sináltatják, mert o tenger hideg nekik.” És ervel gürnyedve tovább ment o szegény Fájvis. Másnap nadjon visszament o tenger, apadás állta be. Mikor ezt oz Izor Goldglantz meglátta, fülkiáltott: „Micsoda bessz von itt ebbe o tengerbe és megnyit nyerhet most oz o Fájvis, oki megszede mogát vízzel!” — Cince-conce: pontosan ugyanennyit nyertek azok, okik teletünték magukat azokkal o részvényekkel.

Meskó Zoltán megkísértése

— Gyere te kis ártatlan...
csudákat látsz az UFÁ-ban...

A Magyar Távirati Iroda jelenti:

Gömbös kijelentette, hogy cionista alapon áll

Gömbös Gyula kijelentette, hogy cionista alapon áll. A Borszem Jankó munkatársa megkérdezte tőle, milyen alapon áll cionista alapon Gömbös azt felelte, hogy azon az alapon, amelyen Gál Jenő keresztény alapon áll.

Pesten ez a botrány

— Mit szólsz a Széchenyi-fürdő botrányához?
— Ez semmi. Majd csak még a megnyitáson lesz botrány.
— Miért?
— Csupa meztelen szobor lesz benne.

A Palazzo Chigi hatása

Bethlen István gróf, Magyarország legszenvedélyesebb dohányzója, a római látogatás óta cigi helyett már csak Chigi-re gyujt.

Ritka erény

— Mondd csak, miféle ember az? Egy hónap óta jár ide a klubba és sohase lehet hallani a szavát.
— Barátom, ez egy nagszerű ember. Hét nyelven hallgat.

Túllicítálva

— Idehallgass, Pistike. Ha minden nap legalább egy óráig zongorázol, húsz fillért kapsz tőlem.
— Húsz fillér? Az semmi, papa. A szomszédok egy pengőt ígértek nekem, ha nem zongorázok.

INYENC URAK FIGYELMÉBE! ÚJ JOSEPHINE BAKER-ALBUM

AZ ISTENI NŐ CSECSEMŐ-ÉS GYERMEKKORÁBÓL VALÓ EREDETI FÉNYKÉPFÖLVÉTELEKKEL.

KAPHATÓ VERES FÉNYKÉPSZALÓNJÁBAN, UGYANOTT PTASINSZKY PEPINEK MÉG CSAK NÉHÁNY DARAB ÉLETNAGYSÁGÚ TÉRDKALÁCSA.

Néger tánc, holland tánc

— Hallottad? Bakker asszonynak, a híres holland jogásznak be akarták tiltani az előadását Budapesten.
— Rémes! És miért?
— Összetévesztették Josephine Baker-rel.
— Talán nem is. Esetleg azt hiték, hogy a holland Bakker is csak táncol — a paragrafusok közt.

Két nagyothalló ember találkozik a Dunaparton. Azt kérdezi az egyik, persze halk hangon:

— Halászni mész?
— Nem! — felel a másik, persze szintén halk hangon. — Halászni megyek.
— Ejnye, de kár! Szerettem volna veled menni halászni

**AZ ÜZLET
előfizetése
jó üzlet**

Szakértői csereakció

Klebelsberg (a tankönyvbíráló bizottság tagjaihoz):

— Minthogy Scitovszky kollégám a színdarabok megbírálásához tankerületi főigazgatómat rendelte ki, én Fedák Sári úrnőt és Halmay Tibor urat kértem föl, hogy a „Philosophia propedeutica“ tankönyvről szakértő véleményt mondanak. Ujhelyi Nándor levélben küldött be terjedelmes véleményt.

TOMCSÁNYI KÁLMÁN ALBUMÁBÓL

ENGEDJÉTEK HOZZAM A KIS-DEDEK FÉNYKÉPEIT!

Sziget-vásár

— Te, tulajdonképp mért hívják a Margitszigetet a Nyulak szigetének?
— Mért senkise akar kiugrani a békorból, aki a Szigethez nyúl.

Pesti iskolában

Tanító: Mit tudsz a szigeti kirohásról?

Móricza: A Fábíán képviselő úr nagyon kirohant a Sziget visszavásárlása ellen.

Erkölcstrendészeti hír

A Népszínház uccában és csatolt vidékein nagy öröm tört ki az olasz-magyar barátkozás hírére, mert ottani „szebblekü” honleányaink ettől várják, hogy a fasizmus az alsóbb rétegekbe is benyomul.

Magyar fasizmus

— A magyar fasizmus csak egy új hajtása lenne az olasznak.

— Mért új hajtás?

— Mert ahogy Mussoliniék ricinus-sal, a magyar fasizmták keserűvízzel hajtánák meg a hajthatatlanokat.

Javulnak a „viszonyok”

A nyári időszámítással kapcsolatban a belügyminiszter el fogja rendelni, hogy ne csak az órákat, hanem a pásztorórákat is tolják előre.

Az óvatos papa

Blau úr elviszi másfél éves kislányát a fényképészhez.

— Ruhában parancsolja a fölvételt, vagy ruha nélkül? — kérdi a fényképész.

— Ruha nélkül? — mondja indignálódva Blau úr. — Majd bolond leszek! Hogy megbüntessék a kicsikét erkölcstelenség miatt!?